Subota, 09.05.2015.

Pripremajući i tražeći članke za zadnju knjigu koju sam odlučio složiti od

svojih članaka, "KRISTOVI SVJEDOCI", "naletio" sam na nekoliko

rečenica iz jednog članka prije četiri godine koje su me posebno pogodile

i ponukale da posvjedočim o svemu što mi se događalo zadnjih dana. U

kojima sam se jako trudio da u svakom trenutku svega što sam prolazio

PREPOZNAM, PRIHVATIM I IZVRŠIM SVETU BOŽJU VOLJU ZA

MOJ ŽIVOT I ŽIVOTE SVIH ONIH KOJE MI JE GOSPODIN U TIM

TRENUCIMA SLAO NA MOJ ŽIVOTNI PUT.

Evo tih riječi koje su me dotaknule, koje sam napisao prije četiri godine,

kada sam bio u nekim svojim kušnjama:

"Tu mi ponovno u misli dolazi Sveta Faustina kojoj je Gospodin

jednom rekao: ***"…NAJVEĆU ČAST ISKAZUJEŠ MI PODLAŽUĆI***

SE MOJOJ VOLJI. TIME PRIVLAČIŠ MORE BLAGOSLOVA NA

SEBE. NE BI MI SE POSEBNO SVIĐALA, KAD NE BI

ŽIVJELA PO MOJOJ VOLJI." **Rekla je Sveta Faustina da je**

spoznala da Gospodin ne nagrađuje za ishod nekog djela, nego

za iskrenu volju i nastojanje. Kad sve činimo što je u našoj moći,

ostalo ne pripada više nama i stoga najžešće oluje ne mogu

smetati dubinama našeg mira. TADA U NAŠIM SAVJESTIMA

BORAVI VOLJA BOŽJA…"

ETO, IZVRŠENJE BOŽJE VOLJE ZA MOJ ŽIVOT MI JE U

ZADNJIM MJESECIMA OSNOVNA VODILJA U MOJEM

SVAKODNEVNOM ŽIVOTU.

U TOME NALAZIM CIJELI SMISAO SVOJEG ŽIVOTA.

I U SVEMU, I DOBROM I MANJE DOBROM, PRONALAZIM

MIR I RADOST.

A događaji koje o kojima želim posvjedočiti, počeli su prije nekih 20-tak

dana. Jedno jutro probudio sam se s riječima i melodijom jedne meni

prekrasne pjesme, prekrasnog Davidovog PSALMA 23. Riječi su mi bile

na usnama a melodija u srcu i duši:

"□□□□□□□□□□□□□□□□ I

Gospodine, Ti si pastir moj

ni u čem' ja ne oskudijevam,

na poljanama zelenim

ti mi daješ odmora.

Na vrutke me tihane vodiš

i krijepiš dušu moju,

stazama pravim Ti me upravljaš

radi imena svojega.

Ref.

Da mi je i dolinom smrti proći

zla se ja ne bojim,

jer Ti si sa mnom Oče

Oče, Oče moj.

Da mi je i dolinom smrti proći

zla se ja ne bojim,

jer Ti si sa mnom Oče,

tvoj štap i palica tvoja

utjeha su meni.

II

Trpezu preda mnom prostireš

pred oči ljudima svim,

uljem mi glavu mažeš

čaša se moja preljeva.

Dobrota i milost pratit će mene

sve dane života moga,

u Tvome ću domu prebivati

kroz dane mnoge.

Da mi je dolinom smrti proći ….

I ja sam prihvatio te prekrasne riječi i melodiju, pjevajući ih u sebi. Iz

sata u sat, iz dana u dan.

Vjerujem da je riječi toga psalma David recitirao i pjevao kada je bio

ispunjen spoznajama o Božjoj prisutnosti u njegovu životu, kada je

spoznavao i izvršavao SVETU BOŽJU VOLJU za svoj život, kada je,

tako ispunjen i ojačan BOŽJOM PRISUTNOŠĆU, bio spreman i umrijeti,

PROĆI DOLINOM SMRTI.

Tako sam se nekako i ja osjećao proteklih dana. I još se osjećam. Toliko

se događaja "vrti" oko mene, mnogo, naizgled, većih ili manjih problema

kroz koje prolazim i ja i moja obitelj i drugi dragi ljudi oko mene. Ali ja

se osjećam toliko ispunjen, s čvrstim osjećajem u meni da sve to što se

događa ima neki smisao, DA SVE TAKO TREBA BITI.

I DA JE MOJE SAMO DA PREPOZNAM, PRIHVATIM I IZVRŠIM

ONO ŠTO GOSPODIN BOG OD MENE ŽELI, ŠTO JE NJEGOV

BOŽANSKI PLAN ZA MENE I SVE TE TRENUTKE.

JER GOSPODINOV PLAN ZA MENE, A SPOZNAJEM TO I ZA

DRUGE DRAGE OSOBE OKO MENE, AKO ŽELIM VRŠITI NJEGOVU

SVETU VOLJU ZA SVOJ ŽIVOT, DAKLE, GOSPODINOV PLAN SE

NE IZVRŠAVA PO ŠIROKOJ I RAVNOJ CESTI MOJEG ŽIVOTA.

NE, IZVRŠAVAJUĆI NJEGOV PLAN ZA SVOJ ŽIVOT, JA

PRIHVAĆAM DA IDEM USKIM, KRIVUDAVIM PUTIMA, PONEKAD

POSUTIM TRNJEM, GDJE RIJETKO VIDIM ŠTO ME ČEKA U

IDUĆEM KORAKU, IZA IDUĆEG ZAVOJA.

ALI, MOJA PREDAJA U GOSPODINOVE RUKE, PREDAJA SVOJEG

ŽIVOTA I SVE ŠTO UZ TO IDE, DAJE MI OSJEĆAJ DA ME SVE

OVO ZEMALJSKO, PA ŠTO GOD SE DOGODILO U MOJEM

ŽIVOTU, JEDNOSTAVNO VIŠE NE MOŽE PREVIŠE DOTAKNUTI,

SRUŠITI, UNIŠTITI.

JER, SNAGA I MIR SU DUBOKO U MOJEM SRCU.

GOSPODIN JE U MOJEM SRCU.

I JA GA PAŽLJIVO ČUVAM U SVOJEM SRCU NASTOJEĆI

UVIJEK PREPOZNATI, PRIHVATITI I IZVRŠITI ONO ŠTO ON

OD MENE ŽELI.

Kako je jednom rekao jedan svetac DA "NE JA, NEGO KRIST ŽIVI U

MENI".

I PUT DOLINOM SMRTI, AKO GA MORAM PROĆI SAM, ILI S

NEKIM BOŽJIM STVORENJEM, SAMO PRETPOSTAVLJA IZVRŠENJE

BOŽJE VOLJE ZA MOJ ŽIVOT.

TO ŽELIM I ZA TO ME ISTO GOSPODIN PRIPREMA. JER NIKAD

ON SVOJE, KOJI GA NOSE U SRCU I DUŠI, NE BACA

NEPRIPPREMLJENE PRED ZLOGA I NJEGOVE ZLE DUHOVE DA GA

KUŠAJU.

GOSPODIN NAS UVIJEK PRIPREMI ZA SVE KUŠNJE. JER ŽELI DA

IH PROĐEMO BEZBOLNO.

KUŠNJE NAS VODE U NJEGOVO KRALJEVSTVO…

I tako su dani prolazili, a ova gore pjesma nije prestajala. Samo je brujila

mojom dušom, mojim srcem. Još kada sam ju čuo na jednoj misi, znao

sam da mi Gospodin preko riječi te pjesme ponovno želi nešto poručiti.

Ali nisam znao što. Ta pjesma mi je bila jako draga i od prije, ali nikad

me nije tako zaokupljala kao ovih zadnjih dana.

Jer, kada mi je nekad bilo teško, sjetio sam se te pjesme i osjetio, onako

duboko u srcu, da ni u najtežim trenucima, **GDJE SMRT SIGURNO**

PREDSTAVLJA TE TRENUTKE, Gospodin me neće ostaviti. Trenutke

nekih dragih ljudi oko mene, ili moje trenutke. Ili možda nekih drugih

dragih stvorenja oko mene.

Jer, SMRT SAM NAUČIO POŠTOVATI. ALI SE JA SMRTI NE

BOJIM. OD KADA SAM GOSPODINA POTRAŽIO, I NAŠAO, I

ON SE NASTANIO U MOJEM SRCU, SPOZNAO SAM I

PRIHVATIO DA JE SMRT SAMO SASTAVNI DIO NJEGOVOG

BOŽANSKOG PLANA STVARANJA ZA SVE NAS LJUDE I

DRUGA NJEGOVA STVORENJA.

ALI JE DOLINOM SMRTI, GDJE SMRT CARUJE I VLADA,

DOLINOM KOJOM MORAMO SVI MI PROĆI, TEŠKO,

NEMOGUĆE PROĆI NEOKRZNUT, AKO NEMAŠ ČVRSTU

VJERU U GOSPODINA BOGA I NJEGOVO BOŽJE

KRALJEVSTVO.

JER, SAMO SE KROZ DOLINU SMRTI, ZAVRŠETAK OVOG

NAŠEG ZEMALJSKOG ŽIVOTA, SAMO SE KROZ NJU MOŽE

DOĆI PRED GOSPODINA.

I više puta sam znao razmišljati o tome, kada su umirali dragi ljudi koje

sam znao, kako će to jednom biti kada ću i ja PROLAZITI DOLINOM

SMRTI.

KADA ĆE MI TEĆI ZADNJI TRENUCI OVOG MOJEG

ZEMALJSKOG ŽIVOTA …

KADA ĆE DOLAZITI ONO ŠTO NISAM NIKAD VIDIO NITI SI

MOGAO POJMITI KAKO ĆE BITI …

KADA ĆU NESTATI JA I MOJE SPOZNAJE O SVEMU

DRUGOME OKO MENE …

HOĆU LI SE BOJATI!?

HOĆE LI SE ZLI I NJEGOVI ZLI DUHOVI TRGATI ZA MOJU

DUŠU!?

HOĆU LI PATITI!?

U svim tim mojim razmišljanjima i preispitivanjima samoga sebe,

odgovarajući sam sebi na ova pitanja, OBUZELA ME NEKA POSEBNA

SNAGA, DUBOKI MIR, DA ĆE SVE BITI DOBRO.

JER S GOSPODINOM ISUSOM JE UVIJEK SVE DOBRO. A ON JE

UVIJEK SA MNOM. I OBEĆAO MI JE DA ĆE UVIJEK I BITI SA

MNOM.

I DA ĆE MI U ZADNJIM TRENUCIMA MOJEG ŽIVOTA, KADA ĆU

PROLAZITI DOLINOM SMRTI, BITI NA POMOĆ.

Ne podcjenjujem smrt ni te zadnje trenutke. Ne plašim ih se ali

ih poštujem. Doći će sigurno.

Ali ja se za njih spremam. Jer se spremam i želim u

KRALJEVSTVO GOSPODINOVO.

A TO MOGU SAMO KROZ DOLINU SMRTI OVOG MOJEG

ZEMALJSKOG ŽIVOTA.

I tako, pjevušeći iz dana u dan te prekrasne riječi, počeo sam razmišljati

ŠTO MI TO GOSPODIN ŽELI PORUČITI.

I OD PRVOG TRENUTKA SAM OSJEĆAO DA ĆU U OVIM

TRENUCIMA MOJEG ŽIVOTA JA PROLAZITI DOLINOM SMRTI S

NEKIM DRUGIM, DA JA NEĆU BITI GLAVNO LICE, DA GOSPODIN

PRED MENE SAMO STAVLJA NOVU KUŠNJU, KUŠNJU SMRTI I

NESTAJANJA IZ MOJEG ŽIVOTA NEKE DRAGE OSOBE. ILI NEKOG

DRAGOG STVORENJA.

KUŠNJE, KOJA SE SASTOJALA IZ PUNO VEĆIH ILI MANJIH ZAMKI

I NAPADA ZLOGA I NJEGOVIH ZLIH DUHOVA.

I, malo sam se iznenadio, kada sam spoznao da se ne radi o nestajanju

neke osobe iz mojeg života i okoline, nego drugog Božjeg stvorenja,

stvorenja koje je Gospodin Bog stvorio da nama ljudima služe i

uljepšavaju život ovdje na zemlji, male kujice, maltezerice, Nere.

Nekome će ovo svakako izgledati čudno. Zašto toliko pridajem pažnje

nestajanju jednog psa!? I to povezujem s GOSPODINOM I NJEGOVIM

SVETIM PLANOM STVARANJA, NJEGOVIM BOŽJI KRALJEVSTVOM.

No, ja sam kroz moje obraćenje i rast u vjeri, pogotovo kada sam dobio

milost i spoznaje da svijet oko sebe POČNEM GLEDATI DUHOVNIM

OČIMA, kada sam spoznao da ništa u našim životima nije slučajno,

dakle, ja sam počeo shvaćati da ni životinje, koje dolaze u naše živote,

živote naših obitelji, isto nisu slučajno tu. Da imaju neku posebnu svrhu

zašto ih je Gospodin Bog predvidio i stavio u naše živote.

Da, mi smo ih odabrali i doveli u svoje obitelji, ili smo ih

prihvatili kada nam ih je netko drugi dao, ali se našim odlukama

samo ispunila BOŽJA VOLJA I NJEGOV DAVNO OSMIŠLJENI

PLAN STVARANJA I FUNKCIONIRANJA SVEGA.

Tako sam polako otkrivao i svrhu te male Nere u Božanskom planu za

spasenje naše obitelji. Imala je posebno mjesto u prošlim danima.

Supruga ju je htjela, njezinom odlukom je ona došla u našu obitelj. U

trenucima života kada se spremala za rastavu od mene, muža koji joj to

nisam bio, kada su djeca otišla u druge gradove na studije, kada je često

bila sama.

I ona je htjela neko malo, radosno, kućno stvorenje koje će joj

ispunjavati trenutke samoće i onaj dio nje da se o nekome brine, što je

činila cijeli život brinući se o djeci i mužu, onima koji više nisu htjeli ili

nisu trebali njezinu brigu. Trebala je nekog tko će joj davati radost.

Ja nisam htio nekog kućnog psa. Za mene je pas trebao biti van kuće. No

Nera je bila pasmine maltezer, kućnih ljubimaca, pasa koji su živjeli u kući

sa ljudima.

Od prvog trenutka je unijela veliku radost u našu rastrojenu obitelj, sa

svakim se htjela poigrati, pomaziti, svakoga polizati, pokazujući tako

svoju ljubav prema nama. Po tome je bila posebna i u svojoj pasmini,

barem prema riječima veterinara kod kojih smo ju vodili.

GLEDAJUĆI DUHOVNIM OČIMA, JA SAM VEĆ PRED TRI GODINE

SHVATIO, DA NERA NIJE SLUČAJNO DOŠLA U NAŠU OBITELJ.

GOSPODIN JU JE POSLAO. I PONEKAD JE PREKO NJE ŠTITIO

NAŠU OBITELJ OD NAPADA ZLOGA I NJEGOVIH ZLIH DUHOVA.

JA ČVRSTO VJERUJEM DA SE DUHOVNI BOJ IZMEĐU DOBROG I

ZLOG DUHOVNOG SVIJETA VODI I PREKO DRUGIH BOŽJIH

STVORENJA A NE SAMO LJUDI.

DA U TA BOŽJA STVORENJA, U NEKIM POSEBNIM TRENUCIMA,

ULAZE DOBRI ILI ZLI BOŽJI DUHOVI, ANĐELI, I PREKO NJIH

ONDA ČINE DOBRA ILI LOŠA DJELA ZA NAS LJUDE I NAŠE

MEĐUSOBNE ODNOSE.

TO MOJE RAZMIŠLJANJE SU MI POTVRDILI I NEKI BIBLIJSKI

OPISI DOGAĐAJA U KOJIMA SU SE DOGODILA NEKE, LJUDIMA

TADA NERAZJAŠNJIVE SITUACIJE. KAO ONO KADA JE

GOSPODIN ISUS ISTJERAO ZLE DUHOVE IZ OBUZETOG ČOVJEKA

A ONI SU GA MOLILI DA UĐU U STADO SVINJA. ON IM JE

TO DOPUSTIO A ZLI DUHOVI, KOJI SU OPSJELI SVINJE,

NATJERALI SU KRDO SVINJA U VODU, GDJE SU SE SVE SVINJE

PODAVILE.

Uvijek sam osjećao da ta mala Nera, Božje stvorenje, ima neki posebni

značaj za našu obitelj. Otkrio sam i nekoliko potvrda za to.

OD PRVOG TRENUTKA NAM JE DAVALA RADOST, POSEBNO

MOJOJ SUPRUZI KADA SAM JA BIO U ZATVORU A ONA SAMA

DOMA.

Tu me posebno dojmio jedan događaj, kojeg mi je ispričala supruga a U

KOJEM SAM JA PREPOZNAO DA GOSPODIN BOG ČUVA NAŠU

OBITELJ I PREKO TE MALE NERE.

Jedne noći, kada sam ja bio u zatvoru a djeca na studijima u Zagrebu,

supruga je spavala sama doma. Nera joj je spavala na podu, do kreveta. I

u jednom trenutku supruga se probudila jer je u snu čula kako Nera reži.

Podignula je glavu i onako u mraku vidjela Neru na vratima spavaće sobe

kako gleda prema ulaznim vratima i reži.

Malo se uplašila jer je sve bilo u mraku a nikoga nije vidjela. Digla se i

pitala da tko je. Nitko se nije javio. A Nera je i dalje gledala prema

vratima i režala, onako napetog stava. Supruga je onda odlučila upaliti

sva svjetla, uzeti neku palicu i izaći van vidjeti tko je. No, kada je otvorila

vrata i obišla oko kuće, nigdje nije bilo nikoga. Vratila se natrag.

Ali, Nera je i dalje stajala ukopana i režala. Tako je to potrajalo neko

vrijeme pa se i Nera smirila.

Kada mi je to supruga jednom ispričala, ja sam odmah osjetio, vjerujem

da mi je Gospodin dao to za spoznati, da se u tim trenucima odvijala

velika duhovna borba vezana za moje obraćenje i napasti u mojoj obitelji.

Jer, baš u to vrijeme kada se to događalo, ja sam se učvršćivao u vjeri i

rastao u duhovnosti. ZLI ME JE GUBIO.

Zatim sa u zatvoru sve to svjedočio svima, sve više je bilo misa i

zatvorenika koji su dolazili na mise, više nas je svaki dan molilo krunicu,

pisao sam biskupima i svećenicima kako je teško duhovno stanje u

zatvorima i da nam je potrebna njihova pomoć. SVJEDOČIO SAM

DRUGIMA DA SE I ONI OBRATE I UČVRSTE U VJERI I TIME

ZLOME RADIO PUNO PROBLEMA.

I ZLI JE ODLUČIO ONDA NAPRAVITI NEREDA U MOJOJ

OBITELJI.

Posjetio je jedne noći moju kćer koja ga je vidjela jedne noći u kutu svoje

sobe.

Posjetio je i našu kuću i pravio nemire mojoj supruzi. I sin je imao svojih

kušnji.

No, Gospodin nam je slao pomoć. Na razne načine. I meni i mojoj

obitelji.

Tako je bilo, tako sam ja osjećao, i s tom malom ali srčanom

kujicom Nerom. Ona je bila pomoć i radost mojoj supruzi. I kroz nju je

nekad Gospodin poslao nekog svojeg dobrog anđela da se suprotstavi

zlome i njegovim zlim duhovima koji su htjeli unijeti nemir i strah mojoj

supruzi i našoj obitelji.

TAKO SAM JA SPOZNAO U TOM SLUČAJU I JOŠ U NEKOLIKO

SLUČAJEVA KOJI SU SE KASNIJE DOGODILI.

TO SU MOJE SPOZNAJE, IMAM DUBOKI MIR I VJERU DA JE

TAKO BILO I DA TAKO JE. TO NE ZNAČI DA SU TA

STVORENJA, PSI, MAČKE I DRUGE ŽIVOTINJE DOBRI ILI ZLI

ANĐELI. NE, NEGO PONEKAD GOSPODIN BOG KORISTI TA

SVOJA STVORENJA DA U NJIH UĐU ČLANOVI TOG DUHOVNOG

SVIJETA KOJI MI NE VIDIMO ALI NAS OKRUŽUJE, I ONDA

PREKO NJIH TAJ DUHOVNI SVIJET DJELUJE U NAŠEM

MATERIJALNOM SVIJETU.

TO JE MOJA VJERA.

TO SU MOJE SPOZNAJE.

I U SVEMU TOME IMAM DUBOKI MIR U SRCU.

A ta mala Nera je u zadnjih nekoliko mjeseci postala nešto deblja, kao da

se iz dana u dan počela sve više širiti u želucu. Nismo odmah na to

obraćali pažnju, ali kada su se počele događati još neke promjene u

njenom ponašanju, odlučili smo prije dva tjedna da ju u subotu

odvedemo veterinaru.

Ja sam ostao u autu a supruga je otišla s njom u ordinaciju na pregled.

Nakon nekog vremena, ona se vratila. I vidio sam joj suze u očima. Sjela

je u auto. Ja sam šutio i čekao da mi kaže što je. Znao sam da nešto nije

dobro. Tek nakon nekoliko minuta vožnje, supruga je rekla da nije dobro,

da veterinarka, koja ju je pregledala i učinila na njoj ultrazvuk, sumnja da

Nera ima neki rak unutarnjih organa, što je kod pasa isto česti slučaj. Da

joj je izvadila krv i rekla da nazovemo popodne kada budu gotovi nalazi

pa ćemo znati stanje.

Bili smo oboje iznenađeni i nepripremljeni za ovakav slijed događaj.

Tokom dana smo pretežno šutjeli, svaki u svojim mislima i čekali izvještaj

o tim nalazima. No, nalazi su bili dobri. Veterinarka se sam iznenadila i

rekla da moramo doći ponovno u ponedjeljak, kada će biti i glavni

veterinar, da se ponove nalazi i slikanje ultrazvukom. Jer da se ima dosta

i takvih slučajeva da su krvni nalazi dobri a pas je već unutra sav izjeden

od raka unutarnjih organa te brzo ugine.

Kroz ta dva dana, i supruga i ja smo se počeli opraštati od te male kujice

Nere. Svako za sebe. Meni je još u nedjelju bio i rođendan i imali smo

društvo pa je meni nekako to sve brzo prošlo. No, supruga je u sebi

nekako nosila osjećaj da nije dobro i da će se loše završiti. Skrivala je to

od drugih ali je zato noću plakala.

Ja sam u sebi osjećao da nam je Gospodin produžio naše druženje s tom

malom kujicom Nerom više od tri godine, jer je ona trebala biti uspavana

još prije tri godine, kada je imala velike napade i patnju zbog oštećene

kičme. I kada su veterinari rekli da joj bude sve gore i gore i da bi ju

trebali uspavati. O svemu tome sam pisao u članku "NERA I SLAVA

BOŽJA".

A evo i dijelova toga članka koji točno opisuju zašto smo mi tada slavili

Gospodina Boga kroz događaje sa tom malom kujicom Nerom i zašto sam

samo mogao zahvaljivati Gospodinu za sve te trenutke koje nam je dao s

njom:

"…A prije tjedan dana, prošli tjedan, supruga je primijetila da

kujica nekako šepa na jednu nogu. Ne stalno nego onako

privremeno. Pa ju je svu pregledala ali nije ništa našla. Kako joj

je kroz vikend bilo još gore, odlučili smo da ju u ponedjeljak

ujutro vodimo u drugi grad veterinaru za liječenje kućnih

ljubimaca.

Tako je i bilo. Usput sam ja mislio kako ću stići na jutarnju misu

u tom gradu, dok supruga obavi pregled. No, trebao sam supruzi

nešto kupiti i donijeti dok ona bude čekala pregled. I taman bih

možda malo zakasnio na misu. Kada sam to učinio, supruga je

već bilo unutra sa kujicom na pregledu. A ja sam zaključio da

sada više ne stignem na tu jutarnju misu nego da ću ići navečer

a da ću sada pričekati suprugu.

Ali, Gospodin se uvijek pobrine da onaj koji to želi UVIJEK

DOĐE K NJEMU NA SASTANAK. I dok sam čekao vani u autu,

prišao mi je veterinarski tehničar i rekao da mogu nekud na

kavu ili nešto obaviti, ako imam, jer će kujica dobiti infuziju, što

će trajati i do 45 minuta. Super, mislio sam si, evo kako

Gospodin sve posloži. Obavit ćemo i pregled i ja još stignem na

misu da ne moram navečer juriti s posla kojeg radim. Baš sam

onako radostan zahvalio Gospodinu.

No, kada sam došao natrag, još sam morao čekati suprugu.

Kada je izašla, noseći kujicu, i ušla u auto, ništa me nije

navodilo da bi sa kujicom trebalo biti nešto teško. Tek nakon

nekoliko minuta supruga progovori i kaže da je s kujicom jako

loše i da će ju možda trebati uspavati. I krenu joj suze.

Meni ništa nije bilo jasno da kako to. Koje sada uspavljivanje!? I

supruga ispriča da je veterinar slikao rendgenski kujicu te je

utvrdio da na dijelu kičme ima neko oštećenje, da vjerojatno to

oštećenje pritišće leđnu moždinu, da se vide neke

degenerativne promjene i da će kujica sada biti sve lošije i

lošije, da neće uopće moći hodati, itd. Jasno, i ja sam se onda

uozbiljio i postalo mi je teško. No, kazala je supruga, veterinar

je rekao da se čujemo popodne pa ćemo vidjeti kakvo će biti

stanje. Ako joj se poboljša onda postoje neke šanse da ostane

na životu. No, ako joj se stanje pogorša, tada će se ona samo

mučiti, bez nade da će joj biti bolje. I da onda neka dođemo

sutra s njom na kontrolu s odlukom što ćemo dalje učiniti. Još je

veterinar rekao da u Zagrebu postoji Veterinarski institut pri

Veterinarskom fakultetu gdje imaju bolje uređaje za snimanje,

da se mogu obaviti dodatne pretrage pa čak se vrše i operacije.

Te da možemo otići s njom i tamo ali da, s obzirom na oštećenje

nema baš previše šansi da se nešto može učiniti. Da to

oštećenje može biti od bilo čega pa čak i nasljedno. Još je na

kraju rekao da ti pregledi u Zagrebu koštaju dosta novaca,

pogotovo operacija, jer se to sve plaća, nema tu nikakvog

osiguranja koje bi to pokrivalo.

Slušajući suprugu, meni je kroz glavu "projurilo" stotine misli o

maloj kujici Neri koja nam je toliko lijepih stvari učinila u

životu. ONA JE BILA SAMA RADOST NAŠE OBITELJI KOJE

JE U ZADNJIH NEKOLIKO GODINA PROLAZILA TEŠKE

TRENUTKE. OBITELJ KOJA SE SKORO RASPALA, JA U

ZATVORU, DJECA NA STUDIJU GDJE JE SVAKI "PAO"

JEDNU GODINU, SUPRUGA KOJA JE SVE TO PREKO SEBE I

U SEBI NOSILA, MATERIJALNI PROBLEMI I PROBLEMI SA

POSLOM, ITD.

A NERA JE U SVAKOM TRENUTKU BILA RADOST,

POGOTOVO SUPRUGINA, KOJA JU JE I ŽELJELA NEKOLIKO

GODINA I DOVELA U NAŠU OBITELJ.

I tako se mi vozimo kući a ja šutim i vozim. I PLAČEM (i sada

plačem kada se sjetim tih trenutaka).

I RAZMIŠLJAO SAM SI KAKO JE TA MALA KUJICA NERA

OD 5 KG BILA OGLEDALO KAKO BI SE MI LJUDI TREBALI

PONAŠATI JEDAN PREMA DRUGOME. BEZ MRŽNJE, BEZ

SRDŽBE. UVIJEK SPREMNI NA PRAŠTANJE, UVIJEK VOLJETI

SVAKOGA OKO SEBE PA DA TE NE ZNAM KAKO

POVRIJEDIO. UVIJEK SE SVEMU VESELITI I ČINITI

DRUGIMA RADOST. UZIMATI ŽIVOT KAKO TI DOLAZI.

JESTI I PITI KADA SI GLADAN I ŽEDAN. SPAVATI,

RADITI, ODMARATI SE, IGRATI SE I SVE DRUGO ŠTO

KROZ DAN DOĐE NEKIM SVOJIM REDOM. I SVE TO SA

GOSPODINOM U SRCU I DUŠI I MISLIMA.

JEDINO ŠTO TA KUJICA NIJE IMALA BIO JE GOSPODIN.

ALI SAM GA ZATO JA IMAO.

I, ČIM SMO DOŠLI DOMA, JA SAM OTIŠAO U SOBU I

SJEO PRED SVIM ONIM SLIKAMA SVETOG TROJSTVA,

RASPETIM GOSPODINOM, BLAŽENOM DJEVICOM MARIJOM,

SLIKAMA SVETACA, BLAŽENIKA, ANĐELA I ARKANĐELA, I

POČEO RAZMIŠLJATI. "BOŽE MOJ, ŠTO SVE OVO TEBA

ZNAČITI? KAKOVE MI ZNAKOVE ŠALJEŠ GOSPODINE? ZAR

SAMO TAKO ŽELIŠ DA TA MALA KUJICA, KOJU SI NAM

POSLAO DA NAS U JEDNOM DIJELU NAŠIH ŽIVOTA VESELI,

ODE OD NAS, DA UGINE?"

I KLEKNUO SAM PRED RASPETOG GOSPODINA. A NISAM

ZNAO ŠTO DA GA MOLIM. ČAK SE NISAM NI KLEKNUO S

NAMJEROM DA GA MOLIM DA OZDRAVI KUJICU JER SAM

NEKAKO OSJEĆAO DA TO NIJE MOLITVA KOJU BIH JA

TREBAO UPUTITI SVOJEM GOSPODINU U OVOM SLUČAJU.

I DOK SAM SI KLEČAO UPUTIO SAM KRATKU MOLITVU

GOSPODINU, ZAHVALIO SAM MU ZA SVE RADOSTI KOJE

JE MENI I MOJOJ OBITELJI DAO PREKO TE MALE KUJICE,

ZAHVALIO SAM MU NA NJOJ I PREPUSTIO MU DALJE DA

NEKA BUDE VOLJA NJEGOVA.

A NEKAKO SAM OSJEĆAO, ZATO NISAM SVOJEM

GOSPODINU NITI UPUTIO DIREKTNE MOLITVE DA

OZDRAVI KUJICU, DA NEMAM SADA JA TU ŠTO POSEBNO

MOLITI GOSPODINA ZA MALU KUJICU. DA JE TO SADA

TAKO KAKO JE.

Popodne nije bilo nikakvih pomaka na bolje nego je bilo još i

gore. Supruga se čula telefonom s veterinarom koji joj je rekao

da ćemo još vidjeti do drugog dana pa onda neka dođemo k

njemu s odlukom.

Drugo jutro kujici je bilo još i gore. Supruga je plakala cijelu

noć. Ona je već u sebi donijela odluku, gledajući kako se muči,

da ju ne treba dalje mučiti. A potrošiti dosta novaca na odlazak

u Zagreb bez ikakve realne nade da ćemo ju izliječiti nije

smatrala opravdanim, s obzirom da nam novac treba, ja još ne

privređujem, djeca na studiju…

Tako gledajući, tome nisam imao što posebno dodati. NO, JA

SAM IMAO SVOJEG GOSPODINA STALNO U MISLIMA. I

NEKAKO NISAM MOGAO PRIHVATITI TO DA BI GOSPODIN

SADA U OVOM TRENUTKU HTIO DA JA DADNEM UBITI TO

STVORENJE KOJE MI JE ON POSLAO DA ME RAZVESALJAVA

U TEŠKIM TRENUCIMA. ŠTO JE NAJBITNIJE, I U OVIM

TEŠKIM TRENUCIMA, KADA JE TO STVORENJE BILO

NEMOĆNO I BOLESNO, ONO JE NAS RAZVESELJAVALO NA

NEKI NAČIN. TOLIKO SUZA A TOLIKO PREKRASNIH MISLI

I SJEĆANJA NA RADOSTI KOJE NAM JE DONIJELA.

NIJE MI TU NEŠTO "ŠTIMALO". I ODLUČIO SAM U SEBI,

SUPRUZI NISAM NIŠTA GOVORIO, DA SE JA NEĆU SLOŽITI

S TIM DA SE KUJICA ODMAH USPAVA. PA ZASLUŽILA JE

VALJDA, ZA SVE TE SILNE RADOSTI KOJE NAM JE DALA,

DA SE SADA MALO O NJOJ BRINEMO, ONAKO NEMOĆNOJ I

NEPOKRETNOJ! PA NAJLAKŠE JU JE USPAVATI! A GDJE JE

TU BOŽJA VOLJA, ONOGA KOJI JE SVE STVORIO S NEKIM

RAZLOGOM? JA NIKAKO NISAM MOGAO ZAKLJUČITI DA JE

GOSPODINOVA VOLJA DA SE TA MALA KUJICA SADA

DADNE USPAVATI!

PA SAM STALNO RAZMIŠLJAO O TOME KOLIKO SE

PROTIVIM UBOJSTVIMA KOJE ČINIMO MI LJUDI, ABORTUS

I EUTANAZIJA. MI LJUDI, JEDNI DRUGIMA, POD KRINKOM

NEKE SAMILOSTI! MA KOJE SAMILOSTI, SAMO ČISTA NAŠA

KOMOCIJA! OTKUDA NAM PRAVO DA MIJENJAMO BOŽJU

VOLJU ZA NAS! OTKUDA NAM PRAVO DA JU NE

PRIHVATIMO A S DRUGE STRANE BI HTJELI DA NAM

BUDE DOBRO U ŽIVOTU!

I tako smo, svatko u svojim mislima, supruga i ja došli drugo

jutro do veterinara. I kaže mi supruga, koja cijelu noć nije

spavala i koja je cijelu noć plakala opraštajući se od kujice, da

hoće da ja idem s njom unutra, da sve čujem i da ona sama to

neće moći. Mislila je na donošenje odluke da se kujicu uspava.

TOLIKO JE BILA ZA NJU VEZANA. To nije bilo dobro, to nije

bilo po Božjem, to je bila NAVEZANOST koja u takvim

slučajevima djeluje kao neko opojno sredstvo da čovjek ne

može donositi ispravne odluke.

A ja još ni u tim trenucima nisam znao što ću i kako reći ali sam

bio odlučio da kujica taj dan neće biti uspavana. I stalno sam se

pitao da li smo mi sve učinili. Da li Gospodin još što od mene

očekuje da učinim. Stalno sam tu misao "imao u glavi". I da

ćemo se još koji dan mi o njoj brinuti. A NEKA ONDA

GOSPODIN UČINI KAKO JE NJEGOVA VOLJA.

I onda, kada smo došli unutra, kada nam je veterinarka još

jedanput ukazala i objasnila njezino stanje, ja sam vidio sliku

kičme od kujice na monitoru. I upitam veterinarku da li je po

njezinom mišljenju jedini problem kujičinog stanja problem s

oštećenom kičmom. Ona je kazala da da. I upitam ju da li se taj

problem može riješiti s operacijom u Zagrebu na Veterinarskom

fakultetu. Ona to potvrdi ali da se to mora učiniti odmah i doda

da su šanse dosta male.

I U TOM TRENUTKU JA PREPOZNAM VOLJU SVOJEG

GOSPODINA! NEKA MU JE VJEČNA SLAVA I HVALA! PA MI

JOŠ UVIJEK NISMO SVE UČINILI ŠTO SMO MOGLI! NISAMO

OTIŠLI DO ZAGREBA. A MOŽEMO. JER MNOGI LJUDI TO IZ

MATERIJALNIH RAZLOGA NISU U STANJU, ALI MI JESMO.

MI IMAMO NEŠTO UŠTEĐEVINE DA MOŽEMO OTIĆI JOŠ NA

PREGLED U ZAGREB A OSTALO PREPUSTITI

GOSPODINOVOJ VOLJI.

I kažem ja veterinarki da dobro, da ćemo sada ja i supruga otići

nekud na kavu da o svemu još jedanput porazgovaramo,

razmislimo i donesemo odluku. Ili uspavati ili ići u Zagreb.

Supruga me pogledala pa se i ona složila s tim. Veterinarka je

još samo dodala da ako se odlučimo za Zagreb da to moramo

onda odmah sada ujutro jer joj je stanje sve gore a ujutro su i

tamo svi profesori pa će odmah vidjeti što joj je i mogu ju

odmah operirati.

Supruga i ja smo otišli na kavu. I ja sam joj rekao da ja

jednostavno mislim da mi još nismo sve učinili što smo mogli, da

nemamo baš novaca da bi odluka bila jednostavna. Ali da ga

imamo i što sada. Taj novac je za studiranje djece ali da će nam

Gospodin uvijek dati, I VJEČNA MU HVALA, uvijek nam je i

dao dosta novaca za život. A u ovom slučaju mi onda moramo

otići u Zagreb, UČINITI SVOJE, A GOSPODINU PREPUSTITI

DA DALJE ČINI PO SVOJOJ VOLJI.

SVE SAM NEKAKO POČEO OSJEĆATI U SEBI DA CIJELI

SLUČAJ S BOLEŠĆU MALE KUJICE NERE ZAPRAVO

PREDSTAVLJA KUŠNJU ZA VIŠE NAS LJUDI KOJI ĆEMO SE

U SVEMU TOME NAĆI.

Supruga se složila i kao da je ponovno živnula. Jer ona je

strašna "fajterica", ona je očuvala našu obitelj na okupu i neka

joj nitko ne stoji na putu kada ona odluči obraniti i zaštiti one

koji su njoj dragi.

Veterinarka nas je uputila kuda moramo ići i mi smo odmah

krenuli za Zagreb.

Po dolasku u Institut morali smo se upisati na listu za čekanje

jer je tamo već bilo više kućnih ljubimaca, koji su sa svojim

vlasnicima čekali na red za liječenje. Supruga je s kujicom sjela

u čekaonicu a ja sam otišao kupiti neki sok i sendvič. I nakon

desetak minuta nazove me supruga s mobitelom te mi kaže da

je kujici postalo jako loše, da se sva trese. A ja joj kažem neka

ide zamoliti odmah da ju prime preko reda i da netko od

veterinara tamo vidi što se može napraviti, da ja dolazim za

nekoliko minuta.

Kada sam došao u čekaonicu, nje s kujicom tamo više nije bilo.

Bila je u ambulanti. I ja ostanem čekati. Kada je supruga izašla,

nosila je kujicu te je kazala da moramo ići na slikanje kičme

pomoću kontrasta, da se vidi stanje oštećenja a onda valjda

operacija. Da ju je preko reda primio baš voditelj kirurškog

odjela toga Instituta i da će ju on operirati. Dobro, mislio sam

si. Neka sve ide svojim tokom. Kada su ju poslikali i kada smo

se vratili natrag, suprugu i mene primio je na razgovor taj

voditelj, drag čovjek, i rekao da njemu tu još uvijek nešto "ne

štima". Još mu to nije za operaciju. I posebno je dodao da je

operacija vrlo rizična, da može loše završiti i da će on tek dok ju

otvori točno vidjeti o čemu se radi. Jer da mu ovako, dok gleda

sliku, nije točno vidljivo o kakvom oštećenju se radi. I da može

biti da se radi o nekoj upali koja pritišći leđnu moždinu preko

jednog kralješka. Kazao je da bi on ipak nju ostavio kod njih

preko noći na promatranju, da bi ona sada primila terapiju za

smanjivanje oteklina, pa ako joj do jutra ne bi bilo dobro da bi

ju onda ujutro operirali. Ako bi joj bilo bolje, onda postoje neke

šanse da se možda ona izliječi i bez operacije. I dobro, supruga i

ja smo se s tim složili.

KADA SMO SE VOZILI DOMA JA SAM SE JAKO DOBRO

OSJEĆAO. JER SAM OSJEĆAO DA SAM UČINIO SVE ŠTO

SAM MOGAO. A DALJE SAM CIJELI SLUČAJ PREDAO

GOSPODINU U NJEGOVE RUKE DA ON ČINI ŠTO JE NJEMU

VOLJE I ŠTO JE NJEGOV PLAN. I rekao sam to supruzi da

sam sada jako miran i zadovoljan jer je sada NAŠA NERA U

"BOŽJIM RUKAMA".

I, nekako je i supruga živnula. Njoj je i tako trebalo samo malo

nečega da se za to uhvati u životu, da može naprijed, a sada

kada nam je onaj dragi veterinar, voditelj tog odjela na

Institutu, rekao da još ima šansi da bude sve u redu, njoj je to

bilo i više nego dovoljno za dobro raspoloženje. A možda i moja

odlučnost i vjera i mir koji sam joj prenio.

Drugo jutro nazvao je profesor Pirkić, tada mi je supruga kazala

i njegovo ime, taj dragi čovjek, i rekao joj da je kujici puno

bolje i da možemo doći popodne po nju. I supruga i ja smo bili

stvarno radosni.

Mi smo očekivali da je kujica sada stvarno puno bolje. No, kada

ju je supruga preuzela, ona je bila puno bolje od onog stanja u

kojem ju je primio na liječenje profesor Pirkić, kada se sva

tresla, izbuljila oči, ležala bespomoćno na leđima i dr., no, nije

bila ništa vrlo bolje od onog stanja u kojem smo ju mi dovezli u

Zagreb. Ali, stručnim osobama, koje se s tim svakodnevno bave

treba vjerovati, NJIMA JE GOSPODIN DAO DAROVE DA

LIJEČE ŽIVOTINJE KAKO BI ONE MOGLE SLUŽITI LJUDIMA.

Tako smo i mi, svi radosni krenuli kući. Jer ipak, kujica je bila tu

i nije ju trebalo uspavati. Profesor nas je naručio na kontrolu za

dva dana, da vidimo kakvo će joj biti stanje.

Ali ta dva dana kujici se nije ništa popravilo stanje, čak joj je

bilo i nešto gore. Ništa nije jela, što je i malo pojela je

povratila, nije mogla hodati, ništa. Samo nas je tužno gledala i

vrlo često smo imali osjećaj, zbog njezinih, pokreta da ju nešto

boli. I zaključili smo da ćemo ju u petak odvesti u Zagreb pa

neka ju profesor još jedanput pregleda i odluči za operaciju.

A JA SAM CIJELO VRIJEME TRAŽIO NEKE ODGOVORE.

TRAŽIO SAM U SVEMU TOME BOŽJE ZNAKOVE, DA IH

PREPOZNAM I PROTUMAČIM. DA PREPOZNAM BOŽJU

VOLJU U CIJELOM OVOM SLUČAJU. TAKO SAM OSJEĆAO

DA GOSPODIN IMA TOČAN PLAN ZA SVE NAS U OVOM

SLUČAJU, ZA SVAKOGA OD NAS NEŠTO DA U NJEMU

RASTEMO, SAMO TO TREBA PREPOZNATI. I VJEROJATNO

JE TO LAKO KADA ŽIVIŠ SAMO U GOSPODINU JER ONDA

SE LAKŠE SJETIŠ NJEGOVIH ZAPOVIJEDI I NJEGOVOG

ŽIVOTA. ALI OVAKO, DOK SI U KOJEKAKVIM STRESOVIMA

SVAKODNEVNOG ŽIVOTA, ČESTO TI NEŠTO "POBJEGNE",

ČESTO NE MOŽEŠ TOČNO DOKUČITI BOŽJU VOLJU ZA SVE

NAS.

MUČILO ME TO ŠTO JE TOČNO GOSPODIN, KADA JE BIO

NA ZEMLJI, PRENIO SVIMA NAMA O ODNOSU SA

ŽIVOTINJAMA? ŠTO O TOME KAŽE BIBLIJA, BOŽJA RIJEČ?

I IŠAO SAM PONOVNO ČITATI STARI ZAVJET, KNJIGU

POSTANKA. I PROČITAM TAMO DA JE BOG PRVO STVORIO SVA

STVORENJA KOJA ŽIVE U VODI A ONDA DRUGI DAN I SVA

STVORENJA KOJA ŽIVE NA KOPNU. I ONDA REČE BOG:

"NAČINIMO ČOVJEKA NA SVOJU SLIKU, SEBI SLIČNA, DA

BUDE GOSPODAR RIBAMA MORSKIM, PTICAMA NEBESKIM I

STOCI - SVOJ ZEMLJI - I SVIM GMIZAVCIMA ŠTO PUZE

PO ZEMLJI..." NA SVOJU SLIKU STVORI BOG ČOVJEKA, NA

SLIKU BOŽJU ON GA STVORI, MUŠKO I ŽENSKO STVORI

IH. I BLAGOSLOVI IH BOG I REČE: "PLODITE SE, I

MNOŽITE, I NAPUNITE ZEMLJU, I SEBI JE PODLOŽITE!

VLADAJTE RIBAMA U MORU I PTICAMA U ZRAKU I SVIM

ŽIVIM STVOROVIMA ŠTO PUZE PO ZEMLJI!"

I NAKON ŠTO SAM PONOVNO PROČITAO SVE OVO, NEKAKO

SAM U SEBI UČVRSTIO RAZMIŠLJANJE KOJE ME MUČILO.

MI LJUDI SMO GOSPODARI SVIM ŽIVOTINJAMA. I MOŽEMO

IH UBITI I SVE DRUGO A DA TO NIJE UVREDA BOGU. NO, AKO

NE KORISTIM I NE JEDEM ONU ŽIVOTINJU KOJU UBIJEM,

DA LI JE PO BOŽJEM UBITI JU? SADA SAM IMAO I

JASAN ODGOVOR NA TO. ČOVJEKA JE BOG POSTAVIO DA

BUDE GOSPODAR SVIM ŽIVOTINJAMA, NJIH JE GOSPODIN

BOG STVORIO DA MU SLUŽE I DA ČINI SVE PO SVOJOJ

VOLJI S NJIMA. TU GA BOG NIJE NIKAKVIM SVOJIM

ZAPOVIJEDIMA OGRANIČAVAO. NO, NEŠTO JE BILO

STRAŠNO BITNO, NAJBITNIJE. ŽIVOTINJE NISU SVETA

BOŽJA STVORENJA. ONA JESU STVORENJA KOJE JE BOG

STVORIO DA SLUŽE ČOVJEKU ALI U NJIH BOG NIJE

UDAHNUO, U TRENUTKU KADA SU POSTALA ŽIVA,

SVOJEG DUHA. TO JE UČINIO SAMO ČOVJEKU. ZATO JE

ČOVJEK JEDINI OD SVIH STVORENJA, SVETO STVORENJE,

JER JE OD BOGA KOJI JE JEDINI SVET I JER GA JE BOG

NAČINIO NA SVOJU SLIKU I UDAHNUO MU SVOJEG DUHA.

I ČOVJEK NE MOŽE RASPOLAGATI LJUDIMA KAO NI

SAMIM SOBOM. ON JE BOŽJE BIĆE I SAMO BOG MOŽE

RASPOLAGATI SVOJIM STVORENJEM. ČOVJEK NE SMIJE

UBIJATI NI DRUGE LJUDE A NI SEBE JER S TIM

ŽIVOTIMA RASPOLAŽE SAMO BOG. JEDINO PO BOŽJEM

DOPUŠTENJU TO ČOVJEK MOŽE UČINITI, KAO U SLUČAJU

SAMOOBRANE ILI OBRANE DRUGIH I U DRUGIM SLIČNIM

SLUČAJEVIMA.

ALI, ČOVJEK U POTPUNOSTI MOŽE ČINITI S ŽIVOTINJAMA

ŠTO ŽELI. TO MU JE BOG DOPUSTIO. NO, I TU IMA

NEKIH OGRANIČENJA KOJA SU POVEZANA SA DRUGIM

ČOVJEKOVIM OGRANIČENJIMA. NE SMIJE U TOM SVOJEM

PONAŠANJU SA ŽIVOTINJAMA BITI OHOL, LICEMJERAN,

SRDIT, NEUMJEREN, ITD. SVE ŠTO PREDSTAVLJA

OPĆENITO GRIJEH PREMA GOSPODINU BOGU.

I TAKO JA ZAKLJUČIM, NADAO SAM SE DA JE TO I

GOSPODINOVA VOLJA, DA ĆEMO U PETAK IĆI S KUJICOM

PONOVNO U ZAGREB I AKO PROFESOR ZAKLJUČI DA SE

OPERACIJOM NEĆE NIŠTA POSTIĆI, DA ĆEMO JU

USPAVATI, JER SMO I SUPRUGA I JA I PROFESOR SA

SVOJIM DAROVIMA KOJE MU JE BOG DAO DA LIJEČI

ŽIVOTINJE, UČINILI SVE ŠTO SMO MOGLI DA JU

OSTAVIMO NA NORMALNOM ŽIVOTU. A AKO ĆE PROFESOR

PREDLOŽITI OPERACIJU, NEKA BUDE OPERACIJA.

A SVE TO SAM I NEKOLIKO PUTA "PUSTIO KROZ MISLI" I

NA MISAM NA KOJIMA SAM BIO TIH DANA.

I tako sam ja potpuno miran krenuo sa suprugom u Zagreb.

Kujica je bila loše. Niti je jela, niti je hodala, niti je vršila nuždu,

ništa. Samo je ležala i nekako odsutno gledala.

Kada nas je profesor primio stavio je kujicu na pod da vidi kako

će se ponašati. Ona je tako ostala kako ju je on stavio. Čak je

probala i napraviti neki korak. Pa joj je on provjeravao i neke

druge pokrete. I kažem nam taj dragi čovjek, A IMA U

NJEMU NEŠTO DUHOVNO, da se on jednostavno ne može

odlučiti da kujica ide na operaciju. Da nije to to i da njemu tu

još uvijek nešto ne "štima". I rekao je da bi volio čuti i mišljenje

svoje kolegice veterinarke, koja radi na drugom odjelu, za

druge vrste bolesti životinja, jer kujica pokazuje neke

simptome koji nemaju veze s oduzetošću radi oštećenja kičme.

I pozove on nju. I došla je jedna mlada žena. I ta žena i

profesor, oboje su zračila nekom posebnom ljubavlju za te

životinje, sada za tu našu kujicu. I kažem ja poslije svojoj ženi

da vjerojatno veterinarski fakultet ne ide nitko studirat tko ne

voli životinje. Dok još za doktora i možeš ići a da ne voliš ljude,

ali za veterinara teško a da ne voliš životinje.

I tako je naša mala kujica od 4 kilograma sjedila-ležala u

veterinarskoj ordinaciji pred svima nama, a bilo je tu i još dvoje

tehničara ili mladih veterinara na stjecanju prakse. I ta draga

veterinarka se složila sa profesorom da postojeća dijagnoza

oštećenja kičme nekako "ne stoji". Nisu to ti simptomi. Pa su

zaključili, dok su ju svu "isprebibali" a on ih je sve izlizala, da bi

još trebalo pogledati da li nije neko oštećenje na mozgu. U

međuvremenu, naša kujica je napravila i nekoliko lelujavih

koraka po ordinaciji. I popišala se na strunjaču što je meni i

supruzi izazvalo osjećaj neugode. No, kod tih ljudi to je izazvalo

smijeh i radost jer to stvorenje pred njima ima normalne

probavne funkcije.

I tako smo mi kujicu uzeli sobom doma da dođemo za 5 dana na

neko punktiranje glave. A ako joj bude loše, da dođemo odmah

s njom. I dobro, krenuli smo mi s njom doma.

A ona je već u autu počela pokazivati neke aktivnosti. Nekako

je živnula. I kada smo došli doma, počela je sam od sebe hodati

po kući. Jest da je to bilo kraće i s padovima. Ali, to nije činila

već nekoliko dana. Čak je i pojela nešto. Drugi dan još bolje. I

treći. Četvrti dan kujica je već izgledala kao da nikad nije

bolesna. Čak smo razmišljali da li da uopće idemo peti dan s

njom u Zagreb. ČUDO BOŽJE. IZ ČISTA MIRA BOLEST, IZ

ČISTA MIRA OZDRAVLJENJE.

No, ipak sam ja otišao peti dan u Zagreb. A profesor, kada je

vidio kujicu u tako dobrom stanju, samo se radosno, onako od

srca, nasmijao i rekao da je njemu najdraže kada se tako neko

stvorenje "digne iz mrtvih", kada više za njega nema nade. I da

je to samo primjer kako nikako ne treba odustajati.

DA, TAKO JE DRAGI MOJ PROFESORE, NEKA VAM

GOSPODIN BOG BUDE NA POMOĆI DA I DALJE USPJEŠNO

KORISTITE DAROVE KOJE VAM JE DAO!

I tu završava istinita priča o kujici Neri, njezinoj bolesti i

ozdravljenju i BOŽJOJ SLAVI I LJUBAVI.

SVIMA IZ OVOG DOGAĐAJA GOSPODIN JE DAO ODREĐENU

KUŠNJU NA KOJU SMO MORALI ODGOVORITI PREMA

SVOJIM DAROVIMA JAČAJUĆI TIME SVOJ DUH I VRŠEĆI

BOŽJU VOLJU. A KADA VRŠIMO BOŽJU VOLJU, TADA SMO

BOGU DRAGI I MILI I ON ĆE NAM PRUŽITI SVU ONU

POMOĆ KOJA ĆE NAM BITI POTREBNA.

SUPRUGA I JA UČINILI SMO SVOJE KADA SMO JU VODILI

VETERINARU I ODLUČILI KUJICU NE USPAVATI I OTIĆI S NJOM

U ZAGREB.

VETERINARKA KOJA JU JE PREGLEDALA UČINILA JE SVOJE

KADA NAM JE REKLA DA MOŽEMO JOŠ U ZAGREBU VIDJETI U

VEZI NJEZINOG LIJEČENJA, JER SUPRUGA I JA TO NISMO

ZNALI.

DRAGI PROFESOR PIRKIĆ NIJE ŽURIO S OPERACIJOM I

VJEROVAO JE DA SE KUJICA MOŽDA MOŽE OPORAVITI I BEZ

OPERACIJE. I ON JE IMAO SVOJIH DILEMA. NIJE OLAKO

RASPOLAGAO S DAROVIMA KOJE MU JE GOSPODIN BOG DAO,

NEGO IH JE PAŽLJIVO ISKORISTIO.

I ONA DRAGA VETERINARKA NA KOJOJ SE VIDJELA VELIKA

LJUBAV PREMA TIM ŽIVOTINJAMA KOJE LIJEČI.

A POSEBNO JE TAJ CIJELI SLUČAJ DAO SUPRUZI I MENI DA SE

DODATNO ZBLIŽIMO I ZAJEDNIČKI RAZRIJEŠIMO PROBLEM

KOJI NAS JE POGODIO, I EMOTIVNO I MATERIJALNO.

ZATO TI DRAGI MOJ GOSPODINE BESKRAJNO HVALA I

SLAVA TI VJEČNA. HVALA TI NA TVOJOJ POMOĆI. TI

UPRAVLJAŠ SVIME. DAJ DA UVIJEK PREPOZNAM TVOJU

SVETU VOLJU I DAJ MI SNAGE, MUDROSTI I

PROVIDNOSTI DA JU UVIJEK IZVRŠIM!"

Prisjetio sam se svih tih događaja i u meni se stvorio jedan poseban mir

jer sam spoznao da nam je Gospodin PODARIO OVE TRI GODINE

SA TOM DRAGOM KUJICOM, DA JE TO BIO NJEGOV BONUS

NAMA, CIJELOJ NAŠOJ OBITELJI. I DA JE SADA NEKAKO DOŠLO

VRIJEME NJEZINOG ODLASKA IZ NAŠE OBITELJI. VRIJEME KADA

ĆE SE ZAVRŠITI NJEZINO POSTOJANJE.

OSJETIO SAM DA JE ONA SVOJU SVRHU OVDJE NA ZEMLJI

ISPUNILA, ONO ZA ŠTO JU JE GOSPODIN BOG OSMISLIO I

STVORIO. DA BUDE RADOST U NAŠOJ OBITELJI I DA PREKO

NJE NAS NEKAD GOSPODIN OBRANI OD NAPADA ZLOGA I

NJEGOVIH ZLIH DUHOVA. SADA JE VRIJEME DA ODE.

S tim mislima, i mirom u srcu, ja sam dočekao ponedjeljak i novi odlazak

veterinaru. Supruga je vodila svoje borbe, svoje opraštanje sa tom

dragom kujicom koja joj je u nekim trenucima bila kao treće dijete.

Vozeći se veterinaru, ja sam joj rekao sve te svoje osjećaje. I dodao da

neke granice ne smijemo prijeći, da je Nera samo pas, i da je izgleda ona

došla do kraja svojeg postojanja ovdje na zemlji. Supruga se s time

nekako složila, ali sam vidio da je prepuna žalosti i tuge.

Jedino što u svemu tome nisam htio je to da moramo dati Neru uspavati.

NE VJERUJEM U EUTANAZIJU, U USPAVLJIVANJA RADI TOGA

DA SE NE PATI.

GOSPODIN JE REKAO DA JE ZEMALJSKI ŽIVOT PRIPREMA ZA

VJEČNI ŽIVOT I DA JE ZEMALJSKI ŽIVOT ZATO PREPUN PATNJI

I TRPLJENJA.

ALI, DA ĆE SVI KOJI U NJEGA VJERUJU IMATI UVIJEK

DOVOLJNO SNAGE I MIRA DA SE NOSE SA SVIM TIM

PATNJAMA.

ZATO MISLIM I OSJEĆAM DA SVAKO BOŽJE STVORENJE OVDJE

NA ZEMLJI, PA I ONO NAJMANJE, IMA SVOJ SMISAO. I DA

ČOVJEK NE MOŽE SVE TO UNIŠTAVATI, KAKO MU DOĐE.

No, to je samo moje mišljenje, moji osjećaji, moja vjera.

Uglavnom, sa našom dragom Nerom tako je i bilo. Ali ne onako kako je

mislio veterinar. Bilo je puno kompliciranije i trajalo je dva tjedna.

U tih dva tjedna imali smo velike kušnje i mi i veterinar i neki drugi dragi

ljudi oko nas. I Nera je prolazila sve te dane na razne načine. Prošla je

dvije operacije, rezanja, odstranjivanja nekih organa za koje se nije uopće

pretpostavljalo da ih se treba odstraniti.

Bili su to dani kada smo ju dva puta dnevno vozili veterinaru, kada sam ja

nekoliko noći bio budan i pazio na nju, čuvao je jer joj je bilo teško.

Jedno jutro sam se probudio s novom pjesmom u srcu i na usnama koju

sam onda pjevušio nekoliko dana. Samo je došla u moje srce. Znao sam,

Gospodin ju je poslao da me jača i hrabri. Nisam znao što će se iduće

dogoditi ali sam znao da će sve biti dobro, po SVETOJ BOŽJOJ VOLJI.

Riječi ove pjesme su mi to govorile:

"PREPLAŠENIM SRCIMA RECITE: NE BOJTE SE!

VAŠ JE BOG SNAŽAN, SVOJOM MOĆNOM RUKOM,

KAD ZAZOVETE GA, DONIJET ĆE SVOJ SPAS.

ON DOLAZI DA SPASI VAS, DOLAZI DA SPASI VAS!

RECITE SLABIMA: BOG VAŠ SIGURNO

DOLAZI DA SPASI VAS!

ON DOLAZI DA SPASI VAS, DOLAZI DA SPASI VAS!

POGLED SVOJ DIGNITE, OPET VAS PODIŽE,

ON DOLAZI DA SPASI VAS!

RECITE SVIM SLOMLJENIM SRCIMA: VJERU NE GUBITE!

VAŠ JE BOG SNAŽAN U SVOJOJ LJUBAVI,

KAD ZAZOVETE GA, DONIJET ĆE SVOJ SPAS!

ON DOLAZI DA SPASI VAS, DOLAZI DA SPASI VAS!

RECITE SLABIMA: BOG VAŠ SIGURNO

DOLAZI DA SPASI VAS!

ON DOLAZI DA SPASI VAS, DOLAZI DA SPASI VAS!

POGLED SVOJ DIGNITE, OPET VAS PODIŽE,

ON DOLAZI DA SPASI VAS!

Koliko sam samo puta tih nekoliko dana otpjevao ovaj refren!

Supruga mi je za to sve zahvaljivala što činim za tu malu kujicu, ali sam

joj samo rekao da to činim radi sebe, da osjećam da je ta mala kujica

imala neke posebne zadatke u našoj obitelji od našeg zajedničkog

STVORITELJA i da vodeći brigu o njoj i ja postajem bolji čovjek i bolji

vjernik i barem malo vraćam MOJEM LJUBLJENOM GOSPODINU SVU

TU LJUBAV I RADOST KOJU ON NAMA DAJE NA RAZNE

NAČINE, PA TAKO I KROZ TU MALU KUJICU NERU.

JER, TKO NE VOLI SVA BOŽJA STVORENJA, NA KRAJU NE

MOŽE VOLJETI NI LJUDE OKO SEBE.

ILI, NE MOŽEŠ VOLJETI LJUDE OKO SEBE, ONAKO ISKRENO,

DIJELOM LJUBAVI KOJOM NAS GOSPODIN BOG LJUBI, AKO NE

VOLIŠ I SVA DRUGA BOŽJA STVORENJA.

Na kraju, kujica je uginula. U veterinarskoj ambulanti, gdje smo ju

ostavili zadnje večeri, vidjevši da joj je sve lošije.

I osoblje te ambulante je s nama prolazilo sve te dane. I sigurno su nas

"snimali" kako mi to sve prolazimo. A da su i oni na poseban način sve to

doživjeli mi je bio dokaz i to da su oni tu zadnju noć cijelu probdjeli sa

našom Nerom sve do jutra kada je uginula. I da nisu htjeli ništa naplatiti

za taj svoj trud.

JER KROZ SVE TE DANE, KAKO GOD SU BILI ISPUNJENI

RAZNIM KUŠNJAMA, IPAK JE NEKAKO U ZRAKU STALNO BILA

NEKA POSEBNA LJUBAV I RADOST.

Zli je sa strane, i poslije Nerinog uginuća, pokušao u mene i suprugu

usađivati osuđivanja, nemire, srditosti, nepotrebne količine osjećaja tuge i

žalosti, kako bi nas skrenuo od naše iskrene vjere da se sve to što se

dogodilo ODVILO BAŠ ONAKO KAKO JE TO BILA BOŽJA VOLJA

ZA OVE NAŠE TRENUTKE ŽIVOTA.

Bilo je tu misli o tome da smo mi mogli nešto bolje učiniti, prije doći do

veterinara. Da je veterinar mogao bolje reagirati i bolje napraviti svoj

posao. I druge misli kojima nas je zli htio učiniti nemirnima i staviti pod

svoju kontrolu.

Supruga i ja, svako za sebe i kroz zajednički razgovor o svemu, smo

zaključili da se ipak sve to tako trebalo dogoditi.

I DA SAMO MOŽEMO GOSPODINU BOGU ZAHVALJIVATI ZA

SVE TRENUTKE KOJE NAM JE DAO DA PROVEDEMO SA

TIM NJEGOVIM DIVNIM STVORENJEM, MALOM KUJICOM

NEROM.

I DA JE GOSPODIN KROZ SVE TE DANE I NAS UČINIO

BOLJIM LJUDIMA.

I DA SMO SUPRUGA I JA KROZ SVE TE KUŠNJE POSTALI

JEDAN DRUGOME PUNO BLIŽI, KAKO VEĆ GODINAM NISMO

BILI.

JER SMO PREPOZNALI BOŽJU LJUBAV U NAŠEM

ZAJEDNIČKOM ŽIVOTU.

I MI SMO BILI DIO TE LJUBAVI.

I MI SMO ISKRENO VOLJELI. GOSPODINA BOGA, JEDAN

DRUGOGA I TO MALO GOSPODINOVO STVORENJA, KUJICU

NERU.

A kada smo ju drugi dan pokopali, supruga je popodne izašla iz kuće na

dvorište i UGLEDALA U JEDNOM KUTU DVORIŠTA NA DESETINE

MALIH, BIJELIH LEPTIRIĆA KAKO SU BILI NA JEDNOM MJESTU

A ONDA SU SE RAZLETJELI NA SVE STRANE.

NIKADA NIJE VIDJELA TOLIKO MALIH BIJELIH LEPTIRIĆA

NA JEDNOM MJESTU!

POTEKLE SU JOJ SUZE, SUZE RADOSNICE JER JE OSJETILA,

SPOZNALA DUBOKO U SRCU, DA JOJ JE GOSPODIN NA OVAJ

NAČIN DAO ZADNJI TRENUTAK DA SE OPROSTI OD TOG

NJEGOVOG DRAGOG STVORENJA, KOJE JE ONA TAKO VOLJELA

I KOJE JOJ UČINILO TOLIKO RADOSTI U ŽIVOTU KADA JOJ JE

BILO NAJTEŽE.

I MOJA SUPRUGA JE SPOZNALA DA NIŠTA U NAŠIM ŽIVOTIMA

NIJE SLUČAJNO I DA NAŠ LJUBLJENI GOSPODIN SA SVIME

UPRAVLJA.

SAMO MU MORAMO ISKRENO I OD SRCA VJEROVATI I LJUBITI

GA.

Uginućem male kujice Nere, kao da je u životu naše obitelji završilo

vrijeme velikih kušnji. Tako sam ja u jednom trenutku osjetio i to sam

rekao supruzi.

Kao da nas je Gospodin dovoljno ojačao da dalje možemo sami. Kao da

će kušnje biti manje ili mi dovoljno jaki da se sa svima njima nosimo.

Kako bilo da bilo, umjesto žalosti, nemira, nezadovoljstava, osuđivanja,

nakon svih ovih događaja, supruga i ja smo mirni i radosni, s ponekom

suzom u očima, s vremena na vrijeme.

I već godinama se nismo tako dobro razumjeli, s ljubavlju u srcu, s

iskrenom željom i voljom da naš međusobni život i život naše obitelji

bude iz dana u dan sve radosniji i mirniji.

A za sve je to samo zaslužan NAŠ LJUBLJENI GOSPODIN. I NJEGOVI

PREKRASNI DAROVI KOJE NAM SVAKODNEVNO DAJE.

Kao što je bila ta mala kujica Nera…

O, LJUBLJENI MOJ GOSPODINE!

BESKRAJNO TI HVALA ZA SVA TVOJA

DUHOVNA I MATERIJALNA

DOBROČINSTVA KOJA SVAKODNEVNO

DAJEŠ MENI, MOJOJ OBITELJI I NAMA

LJUDIMA!

SVET I PRESVET U SVE VIJEKE

VJEKOVA.